

Sygn. akt I C 2612/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska

Protokolant: apl. Joanna Peplowska

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Ltd Malta

przeciwko N. F.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej N. F. na rzecz powoda (...) Ltd Malta kwotę 1.544,25 (jeden tysiąc pięćset czterdzieści cztery i 25/100) zł;

II rozkłada zasądzone w pkt I świadczenie na 15 (piętnaście) równych rat miesięcznych w wysokości 102,95 (sto dwa i 95/100) zł każda, płatnych do ostatniego dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca, w którym uprawomocni się niniejszy wyrok, wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z pierwszych 14 rat i kwoty 22,12 zł z raty 15;

III nie obciąża pozwanej kosztami procesu na rzecz powoda.

SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska

Sygn. akt I C 2612/17 upr

UZASADNIENIE

Powód Powódka (...) Ltd w Malcie wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej N. F. kwoty 1463,42 zł oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje roszczenie wskazał, iż dochodzi od pozwanej należności z tytułu łączącej strony umowy pożyczki. Podał, że pozwana zawarła wspomnianą umowę pożyczki za pośrednictwem serwisu internetowego, którego właścicielem jest powód. Następnie powód dokonał weryfikacji potencjalnego pożyczkobiorcy. Środki w kwocie 1600 zł przelane zostały na rachunek pozwanej w dniu 15 września 2016r. Jej spłata miała nastąpić w terminie 30 dni, tj. do dnia 15 października 2016r. Pozwana nie spłaciła zadłużenia w pełnej jego wysokości. Aktualnie wynosi ono 1463,42 zł.

Na rozprawie w dniu 3 października 2017r. pozwana wniosła uznała powództwo co do zasady oraz wysokości. Wniosła o rozłożenie spłaty należności na raty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana w dniu 15 września 2016 r., za pośrednictwem serwisu internetowego, zawarła z powodem umowę pożyczki, zgodnie z którą powód udzielił jej pożyczki w kwocie 1600 zł. Środki we wskazanej wysokości przelane zostały we wskazanym wyżej dniu na rachunek bankowy pozwanej. Spłata pożyczki miała nastąpić w terminie 30 dni, tj. do dnia 15 października 2016r.

(dowód: umowa ramowa pożyczki k. 21 – 24, umowa pożyczki k. 20, wyciąg k. 7 - 8, regulamin k. 25 - 26).

Pismem z dnia 20 czerwca 2016r. powód zawiadomił pozwaną o istnieniu zadłużenia w wysokości 1485,26 zł. Powód jednocześnie wezwał pozwaną do uiszczenia tejsze należności w terminie 7 dni od otrzymania wezwania

Powód informował również pozwaną o zadłużeniu drogą elektroniczną.

Pismem z dnia 31 maja 2016r. pozwana zawiadomiła powoda do zawarcia ugody w sprawie spłaty pożyczki, jednakże strony nie doszły do porozumienia.

Pismem z dnia 20 czerwca 2017r. powód zawiadomił również pozwaną o dokonanej na jego rzecz cesji wierzytelności.

(dowód: wezwanie k. 27, zawiadomienie k. 28).

Aktualnie dochód pozwanej wynosi 1500 zł netto miesięcznie. Ze wskazanej kwoty pozwana reguluje należności z tytułu najmu w kwocie 600 zł a także dokonuje spłaty zadłużenia wobec innego pożyczkodawcy w kwocie 150 zł miesięcznie.

(bezsporne).

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie.

Dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, albowiem ich prawdziwość nie była kwestionowana, a także ich walor dowodowy należało uznać za niewątpliwy. Ponadto podstawą przedmiotowego rozstrzygnięcia było uznanie przez pozwaną długu na rozprawie w dniu 3 października 2017r.

W niniejszej sprawie powód opierał swoje roszczenie na zapisach umowy łączącej go z pozwaną, na podstawie której pozwana zobowiązana była do zwrotu kwot pożyczki oraz całkowitych jej kosztów.

Odpowiedzialność pozwanej względem powoda wynika zatem z art. 3 ust. 1. ustawy o kredycie konsumenckim, z dnia 12 maja 2011 r. (Dz.U.2011.126.715), w której przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, w zw. z art. 720 k.c., z którego wynika obowiązek zwrotu przez pożyczkobiorcę otrzymanych sum.

Zdaniem Sądu powód należycie wykazał, że dochodzona kwota rzeczywiście mu przysługuje. Na poparcie swojego stanowiska powód przedłożył bowiem szereg dokumentów świadczących o zasadności swojego roszczenia. Jak wynika bowiem ze zgromadzonego materiału dowodowego, pozwana do dnia wydania wyroku w sprawie nie zwróciła powodowi dochodzonych pozewem kwot kapitału, a także naliczonej przez powoda opłaty za udzielenie tejsze pożyczki.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, w następstwie twierdzeń i dowodów złożonych przez powoda, to na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających brak istnienia wymagalnego roszczenia powoda. Zaniechanie

możliwości obrony poprzez wskazywanie dowodów mających służyć uwolnieniu się od odpowiedzialności działa na niekorzyść pozwanego.

Sąd przyjął za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie i pismach procesowych doręczonych pozwanej w toku procesu.

W realiach przedmiotowej sprawy podkreślić należy, iż w toku procesu pozwana nie tylko nie podjęła aktywności w formie podważenia zasadności roszczenia powoda, ale co istotne przyznała okoliczność zawarcia z powodem umowy pożyczki, a także nie zakwestionowała ciężącego na niej obowiązku jej spłaty wobec dotychczasowego nieuregulowania wynikającego z niej zobowiązania.

Ustalając zatem, że pozwana nie zwróciła całych kwot wynikających z umowy pożyczki pieniężnej, obowiązek zwrotu zadłużenia nie budzi wątpliwości.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, iż powodowi należna jest dochodzona pozwem kwota.

Zgodnie z wnioskiem pozwanej, Sąd postanowił rozłożyć zasądzone świadczenie na raty zgodnie z wnioskiem pozwanej złożonym na rozprawie w dniu 3 października 2017r, zasadami słuszności i na zasadzie art. 320 k.p.c. Zgodnie z rzezonym przepisem, w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie mając również na względzie sytuację rodzinną pozwanej i wskazaną przez nią trudną sytuacją majątkową. Pozwana powołała się na okoliczność, że nie posiada wystarczających środków na jednorazową spłatę zadłużenia. Sąd uznał twierdzenia pozwanej za wiarygodne i przychylił się do jej wniosku.

Sąd postanowił zatem, że spłata winna nastąpić w 15 ratach. Jednocześnie skoro Sąd ingerując w treść zobowiązania pozwanej zmienił terminy wymagalności poszczególnych rat, koniecznym było również stosowne orzeczenie w kwestii odsetek. Sąd podzielił bowiem pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 grudnia 2006r., III CZP 126/06, zgodnie z którym rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty na podstawie art. 320 k.p.c. ma ten skutek - wskazany w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970 r., III PZP 11/70 (OSNCP 1971, nr 4, poz. 61) - że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat. Z uwagi na powyższe skapitalizowano odsetki od świadczenia głównego w kwocie 1463,42 zł od dnia 13 maja 2017r. do dnia wyrokowania i o powstałą kwotę (80,83 zł) powiększono należność główną. Skutkiem powyższego wysokość rat ustalona została na 102,95 zł każda (1544,25 zł : 15), płatnych do ostatniego dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca, w którym uprawomocni się niniejszy wyrok, wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z pierwszych 14 rat i kwoty 22,12 zł z raty 15. Przy czym odsetki będą należeć się wyłącznie od kwot należności głównej, nie zaś od odsetek, które zostały naliczone do dnia wyrokowania, a których wysokość mieści się w części 15 raty.

Orzeczenie o kosztach procesu oparto natomiast o przepis art. 102 kpc. Pozwana przegrała wprawdzie niniejszy proces, jednakże wskazana przez nią sytuacja materialna przemawiała za słusznością nieobciążania jej wygenerowanymi w związku z nim kosztami.

SSR Katarzyna Błęsińska – Kozłowska